

7. februar 2015

Undervisningsminister Bertel Haarders skriftlige svar til medlem af Folketinget Martin Henriksen (DF) på spørgsmål af 4. maj 2006 (nr. S 4529)

”Vil ministeren redegøre for regeringens overvejelser vedrørende en fælles uddannelsespolitik på EU-niveau set i forhold til servicedirektivet, og anerkender ministeren, at en fremtidig kendelse ved EU-domstolen afgørende kan flytte kompetencer fra Folketinget over til EU f.eks. vedrørende grundskolen?”

Svar:

Det fremgår af EU-traktatens artikel 149, at ”fællesskabet bidrager til udviklingen af et højt uddannelsesniveau ved at fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne og om nødvendigt at støtte og supplere disses indsats, med fuld respekt for medlemsstaternes ansvar for undervisningsindholdet og opbygningen af uddannelsessystemerne samt deres kulturelle og sproglige mangfoldighed”. Det uddannelsespolitiske samarbejde inden for EU er således baseret på den grundholdning, at medlemsstaterne har det fulde ansvar for både indhold og opbygning af deres uddannelsessystemer. Dette støtter regeringen selvfølgelig fortsat.

Formålet med servicedirektivet er at styrke virksomhedernes adgang til at etablere sig i hele det indre marked, og det skal sikre, at den nationale lovgivning ikke indeholder ulovlige krav, der hindrer serviceyderne i at etablere sig i en anden medlemsstat.

Forslaget er et rammedirektiv, hvilket vil sige, at der er tale om horisontal regulering og ikke sektorspecifik regulering.

EF-Domstolen har i flere sager forholdt sig til, hvorvidt uddannelsesaktiviteter er omfattet af EF-traktatens regler om fri udveksling af tjenesteydelser.

I denne retspraksis har EF-Domstolen bl.a. konstateret, at undervisning i det nationale uddannelsessystem savner det væsentlige kendetegn ved tjenesteydelser, nemlig at der er tale om tjenesteydelser, der normalt leveres mod betaling, jf. traktatens art. 50. De nationale uddannelsessystemer er ikke udtryk for, at staten ønsker at drive virksomhed mod betaling, og uddannelserne finansieres i det væsentlige af det offentlige, ikke af eleverne eller deres forældre.

Det karakteristiske ved det danske uddannelsessystem er, at institutioner hovedsageligt finansieres af det offentlige. Dette gælder fx folkeskolen, gymnasierne og universiteterne.

Jeg finder ikke, at servicedirektivet vil kunne føre til en fælles uddannelsespolitik eller føre til kompetenceændringer mellem Folketinget og EU på det uddannelsespolitiske område.

Bertel Haarder